

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2019. október 17.*

„Előzetes döntéshozatal – Hozzáadottérték-adó (héta) – 2006/112/EK irányelv – Adómentességek – A 135. cikk (1) bekezdésének b) és d) pontja – Hitelnyújtási és -közvetítési, valamint hitelkezelési ügyletek – Követeléssel kapcsolatos ügyletek a követelésbehajtás kivételével – Bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállás harmadik személy részére történő visszerhes átruházása”

A C-692/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) a Bírósághoz 2017. december 11-én érkezett, 2017. november 8-i határozatával terjesztett elő

a **Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda**

és

az **Autoridade Tributária e Aduaneira** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, L. Bay Larsen és C. Vajda (előadó) bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. február 7-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda képviseletében R. Silva Lopes és A. Coelho Martins advogados,
- a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes, M. Figueiredo és R. Campos Laires, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios és B. Rechená, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. május 2-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: portugál.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.) 135. cikke (1) bekezdése b) pontjának az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Paulo Nascimento Consulting – Mediação Imobiliária Lda (a továbbiakban: PNC) és az Autoridade Tributária e Aduaneira (adó- és vámhatóság, Portugália) között a PNC bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló eljárásban fennálló jogállásának harmadik személy részére történő visszerthes átruházása után fizetendő hozzáadottérték-adó (héta) tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontja alapján a héa hatálya alá tartozik az „egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy vagy szervezet (a továbbiakban: adóalanyként eljáró személy) által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés” és az „egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás”.

- 4 Ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„»Adóalany« az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

»Gazdasági tevékenység« a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelő ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenértékű tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történő hasznosítása.”

- 5 Az említett irányelv 14. cikkének (1) bekezdése szerint „»[t]ermékértékesítés« a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel”.

- 6 Ugyanezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése értelmében „»[s]zolgáltatásnyújtás« minden olyan tevékenység, amely nem minősül termékértékesítésnek”.

- 7 A 2006/112 irányelv 25. cikkének a) pontja kimondja, hogy „[s]zolgáltatásnyújtásnak minősül többek között [...] az immateriális javak átengedése, függetlenül attól, hogy értékpapírba foglalták-e őket”.

- 8 Ezen irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

b) hitelnyújtás és -közvetítés, valamint a hiteleknek a hitelező által történő kezelése;

[...]

d) azon ügyletek, beleértve a közvetítést is, amelyek betétre, folyószámlára, fizetésre, átutalásra, követelésre, csekkre és egyéb átruházható értékpapírra vonatkoznak, kivéve a követelésbehajtást.”

A portugál jog

- 9 A 2006/112 irányelvet a portugál jogba átültető Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (hozzáadottérték-adóról szóló törvénykönyv, a továbbiakban: héatörvénykönyv) alapügy tényállására alkalmazandó változata 9. cikke 27. pontjának a) és c) alpontja előírja, hogy a következő ügyletek mentesek a héa alól:
- „a) hitelnyújtás és -közvetítés – bármilyen formában –, ideértve a leszámítolási és a viszontleszámítolási ügyleteket, valamint a hiteleknek a hitelező által történő kezelése;
- [...]
- c) azon ügyletek, beleértve a közvetítést is, amelyek betétre, folyószámlára, fizetésre, átutalásra, behajtásra, csekkre, átruházható értékpapírra és egyéb eszközökre vonatkoznak, kivéve az egyszerű követelésbehajtással kapcsolatos ügyleteket.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 10 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy 2006 novemberében a PNC ingatlanközvetítési tevékenysége keretében kizárólagos megbízást kapott egy mezőgazdasági földterület értékesítésére. A PNC egy vételi ajánlatot továbbított a megbízója, a földterület tulajdonosa felé, aki azonban azt elutasította, és a PNC-től megtagadta a teljesített szolgáltatás után járó díjazás kifizetését.
- 11 A PNC keresetet indított a Tribunal de Família e Menores e de Comarca de Portimão (portimãoi családjogi és gyermekvédelmi kerületi bíróság, Portugália) előtt, amely keresetben azt kérte, hogy a neki járó ingatlanközvetítési jutalék címén a megbízóját kötelezzék egy héával és az összeg teljes megfizetéséig számított késedelmi kamatokkal növelt 125 000 eurós összeg megfizetésére. Ez a bíróság egy jogerőre emelkedett ítélettel helyt adott a PNC kérelmének.
- 12 Ezenkívül a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy mivel az adós nem fizette meg a vele szemben így kiszabott összeget, a PNC az említett bíróság előtt végrehajtás iránti keresetet indított az ugyanezen bíróság ítélete által elismert követelésének a behajtása céljából, amelynek a teljes összege 170 859,62 eurót tett ki.
- 13 Nem vitatott egyébként, hogy e végrehajtási eljárás keretében lefoglaltak egy, az adóshoz tartozó ingatlant a tartozás megfizetésének a biztosítása érdekében. A lefoglalt dolgot ezt követően a PNC-nek ítélték oda 606 200 euróért, amely az említett dolog piaci értékének hozzávetőleg 70%-át tette ki. Az odaítélés a PNC számára arra vonatkozó kötelezettséggel járt, hogy a végrehajtó ügynökség számára megfizeti a többletet, vagyis az odaítélésből származó összeg és a követelésének értéke közötti különbözetet a végrehajtási költségekkel együtt, amely összesen 417 937,12 eurót tett ki.
- 14 A 2010. szeptember 29-i megállapodással a PNC a Starplant – Unipessoal Lda-ra (a továbbiakban: Starplant) engedményezte a folyamatban lévő végrehajtási eljárásban őt megillető jogállásból eredő valamennyi jogot és kötelezettséget a Starplant által fizetett 351 619,90 euró ellenében.
- 15 2010 októberében a PNC egyrészt a fent említett megbízó részére nyújtott szolgáltatás ellenértékeként elkönyvelte a 125 000 eurós összeget, és megfizette az e címen fizetendő héának megfelelő 26 250 eurós összeget. Másrészt „egyéb, meg nem nevezett bevételek” címén elkönyvelt egy 200 369,90 eurós összeget, amely a Starplant által fizetett ár fennmaradó részének felelt meg, amely után nem fizetett héát.

- 16 2014. június 24-én az Autoridade Tributária e Aduaneira (adó- és vámhatóság, Portugália) a PNC-nek héamegállapító határozatokat küldött, amely héa a kapcsolódó kamatokkal együtt összesen 83 647,77 eurót tett ki, miután megállapította, hogy a PNC által az érintett időszakra vonatkozóan benyújtott héabevallásban nem könyvelték helyesen az eljárásbeli jogállás 351 619,90 euróért történő átruházását. E tekintetben az adó- és vámhatóság megállapította, hogy az ingatlanközvetítési jutalékkal kapcsolatos ügylettől elkülönülő ügyletről volt szó, amely héaköteles, mivel ez az ügylet egy jog adóalanyként eljáró személy által történő visszterhes átruházásából áll, amely a szolgáltatásnyújtás fogalma alá tartozik, és amelyre a héatörvénykönyvben előírt egyik adómentesség sem terjed ki.
- 17 A PNC a Tribunal Administrativo de Louléhoz (louléi közigazgatási és adóügyi bíróság, Portugália) fordult, amely helyt adott a PNC fent említett héamegállapító határozatok megsemmisítésére irányuló keresetének.
- 18 A 2016. február 4-i ítéletében a Tribunal Central Administrativo Sul (suli központi közigazgatási bíróság, Portugália) – amely előtt a Fazenda Pública (államkincstár, Portugália) eljárást indított – azzal az indokkal helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, hogy a szóban forgó követelésengedményezés a PNC gazdasági tevékenységébe tartozik, azt adóköteles szolgáltatásnyújtásnak kell tekinteni, és a héatörvénykönyv 9. cikkében foglalt adómentességek egyike sem vonatkozik arra. Különösen úgy ítélte meg, hogy az érintett ügylet nem tartozik e törvénykönyv 9. cikke 27. pontjának a) alpontjában előírt, a hitelnyújtással és -közvetítéssel összefüggő banki és pénzügyi ügyletekre vonatkozó adómentesség hatálya alá.
- 19 A PNC ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Supremo Tribunal Administrativohoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) elsősorban arra hivatkozva, hogy a héatörvénykönyv 9. cikke 27. pontjának a) alpontjában előírt adómentesség akkor is alkalmazandó a követelésengedményezési ügyletekre, ha azokat pénzügyi intézményektől eltérő intézmények valósítják meg. E tekintetben a Bíróságnak a portugál jogba az említett 9. cikk 27. pontjának a) alpontjával átültetett uniós jogi rendelkezéssel, nevezetesen a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 13. cikke B. része d) pontjának 1. alpontjával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára hivatkozott. A hatodik irányelv e rendelkezését átvette a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amely irányelv 2007. január 1-jétől hatályon kívül helyezte a hatodik irányelvet, és annak helyébe lépett.
- 20 E körülmények között határozott úgy a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt mentesség alkalmazása szempontjából a »hitelnyújtás«, »hitelközvetítés« vagy »hitelkezelés« fogalma magában foglalja-e azon eljárásbeli jogállás harmadik személy részére történő visszterhes engedményezését, amellyel a bírósági határozattal elismert és ingatlanközvetítési szerződés nemteljesítéséből következő követelés, továbbá a kifizetés teljesítésének időpontjában hatályos héa és a már esedékes vagy a teljes összeg kifizetéséig esedékessé váló késedelmi kamatok beszedésére irányuló végrehajtási eljárásban a heaalany rendelkezik?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 21 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezésben a hitelnyújtásra, hitelközvetítésre vagy hitelkezelésre vonatkozó ügyletek esetében előírt adómentesség

vonatkozik olyan ügyletre, amely az adóalany esetében a követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállásának egy harmadik személy részére történő visszatérítés engedményezéséből áll.

- 22 Előzetesen meg kell vizsgálni, hogy ezen ügylet héaköteles ügyletnek minősül-e.
- 23 E tekintetben először is a 2006/112 irányelvnek a hía hatályát meghatározó 2. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy kizárólag az egy tagállamon belül teljesített gazdasági jellegű tevékenységek tartoznak ezen adó alá. Ezen irányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint adóalany az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez. A gazdasági tevékenység fogalmát az említett irányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése úgy határozza meg, hogy az magában foglalja a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenységét, és különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történő hasznosítására irányuló ügyleteket (2018. november 8-i C&D Foods Acquisition ítélet, C-502/17, EU:C:2018:888, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 24 Meg kell jegyezni, hogy a Bíróságnak már volt alkalma értelmezni a 2006/112 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdését a 2013. június 13-i Kostov ítélet (C-62/12, EU:C:2013:391) alapjául szolgáló ügyben, amelyben az a kérdés merült fel, hogy héakötelesek-e az olyan személy által eseti jelleggel megvalósított ügyletek, aki fő tevékenysége tekintetében héaalanynak minősül, abban az esetben, ha e személy másodlagos tevékenysége, bár gazdasági tevékenységnek minősül, és fő tevékenységéhez közel áll, nem felel meg e fő tevékenységnek. A Bíróság kimondta, hogy a gazdasági tevékenysége tekintetében már héaköteles természetes személyt „adóalanyának” kell tekinteni valamennyi egyéb, eseti jelleggel végzett gazdasági tevékenysége tekintetében, feltéve hogy e tevékenység a 2006/112 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett tevékenységnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2013. június 13-i Kostov ítélet, C-62/12, EU:C:2013:391, 31. pont).
- 25 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából egyébiránt kitűnik, hogy az ügyletek száma és terjedelme nem lehet elhatárolási szempont az ezen irányelv hatályán kívül eső, magáncélból eljáró gazdasági szereplő tevékenységei és az olyan gazdasági szereplő tevékenységei között, amelynek ügyletei gazdasági tevékenységet valósítanak meg (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 15-i Slaby és társai ítélet, C-180/10 és C-181/10, EU:C:2011:589, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 A jelen ügyben a PNC kétségét fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben az engedményezőt lehet-e olyannak tekinteni, mint aki a 2006/112 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett „gazdasági tevékenysége” keretében járt el, azzal az indokkal, hogy a PNC-nek az alapügyben szóban forgó követelésengedményezési ügyletben való közreműködése csak egyszeri alkalom volt, mivel az általa szokásos módon végzett gazdasági tevékenység ingatlanügynöki tevékenység.
- 27 E tekintetben meg kell jegyezni, amint a főtanácsnok az indítványának 42. pontjában is tette, hogy az alapügyben szóban forgó engedményezési ügyletre a PNC-nek az ingatlanügynöki szolgáltatások nyújtásából álló adóköteles gazdasági tevékenysége keretében kötött szerződésből eredő követelés behajtására irányuló jogvita keretében került sor, anélkül hogy a PNC vitatná azt, hogy a végrehajtási eljárás alapjául szolgáló ügyletet illetően gazdasági tevékenysége keretében járt el. Következésképpen az alapügyben szóban forgó ügylet ténylegesen e társaság fő gazdasági tevékenységének közvetlen folytatásába illeszkedik.
- 28 Ilyen körülmények között az, hogy az alapügyben szóban forgó ügylet, amelyet egy már héaalany személy hajtott végre, nem felel meg e személy fő tevékenységének, és azt csak egyszeri alkalommal valósította meg, nem zárja ki azt, hogy az említett személy ezen ügyletet illetően a 2006/112 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében vett gazdasági tevékenysége keretében járt el.

- 29 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontja alapján a héa hatálya alá tartozik az „egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy vagy szervezet (a továbbiakban: adóalanyként eljáró személy) által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés” és az „egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás”.
- 30 E tekintetben a 2006/112 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése a termékértékesítést a következőképpen határozza meg: „a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel”, míg a szolgáltatásnyújtást ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg, mint „minden olyan tevékenység, amely nem minősül termékértékesítésnek”.
- 31 A jelen ügyben az alapügyben szóban forgó ügylet héa szempontjából való minősítése tekintetében nem vitatott, hogy ezen ügyletet „ellenérték fejében” végezték. A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy a PNC egységes és átfogó módon, ellenérték fejében valamennyi olyan jogot és kötelezettséget a Starplantra engedményezett, amelyek egy bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállásából származtak, amely követelésnek a tényleges behajtását az adóshoz tartozó ingatlan lefoglalása és a PNC részére történő odaítélése biztosította.
- 32 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy egységet képező szolgáltatás áll fenn, amennyiben az adóalany két vagy több, az ügyfél részére teljesített művelete, illetve cselekménye annyira szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy azok objektíve egyetlen oszthatatlan gazdasági ügyletet alkotnak, amelynek elemekre bontása mesterséges lenne (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-i Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 53. pont; 2016. november 10-i Baštová ítélet, C-432/15, EU:C:2016:855, 70. pont).
- 33 Ennélfogva, figyelembe véve a Bíróság rendelkezésére álló iratokban szereplő, a jelen ítélet 31. pontjában említett információkat, meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó ügyletet nem lehet mesterségesen két, egyrészt egy követelésengedményezésből álló szolgáltatásra, másrészt pedig a követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló eljárásjogi jogállás engedményezéséből álló szolgáltatásra bontani.
- 34 E tekintetben, bár úgy tűnik, – amint a főtanácsnok az indítványának 36. pontjában megjegyezte –, hogy az említett ügyletet alkotó különböző elemek közül a fő elem valamely birtokba vehető dolog, vagyis az adóalany részére odaítélt ingatlan átruházása, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem pontosítja, hogy az ezen ingatlan odaítélését elrendelő ítélet jogerőre emelkedését megelőzően már ténylegesen rendelkezhetett-e azzal tulajdonosként az az adóalany, akinek az említett ingatlant odaítélték.
- 35 Ha ez lenne a helyzet, az alapügyben szóban forgó engedményezési ügylet, amely a Bíróság előtt előterjesztett észrevételek szerint az azt megelőző napon következett be, amikor az érintett ingatlan odaítélését elrendelő ítélet jogerőre emelkedett, birtokba vehető dolognak, azaz egy ingatlannak valamely fél általi átruházásából állna, aki feljogosítja a másik felet arra, hogy azzal ténylegesen annak tulajdonosaként rendelkezzen, ami termékértékesítésnek minősülne (lásd ebben az értelemben: 2019. március 27-i Mydibel ítélet, C-201/18, EU:C:2019:254, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ha ez nem így lenne, az alapügyben szóban forgó ügylet immateriális javak átruházásából állna, amelynek a tárgya az ingatlanon fennálló jog lenne, és a 2006/112 irányelv 25. cikkének a) pontja alapján a szolgáltatásnyújtás fogalma alá tartozna. Az e tekintetben szükséges ellenőrzéseket a kérdést előterjesztő bíróságnak kell elvégeznie.
- 36 Figyelemmel az alapügyben szóban forgó ügylet olyan sajátosságaira, mint amelyek a jelen ítélet 31–35. pontjában szerepelnek, attól függetlenül, hogy ezen ügylet szolgáltatásnyújtásnak vagy termékértékesítésnek minősül-e, jellegénél fogva eltér a 2011. október 27-i GFKL Financial Services ítélet (C-93/10, EU:C:2011:700) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó ügylettől. A Bíróság által ebben

az ítéletben végzett vizsgálat tárgyát képező ügylet ugyanis abban állt, hogy a gazdasági szereplő saját kockázatára bizonytalan követeléseket vásárolt a névértéküknél alacsonyabb áron, és amellyel kapcsolatban a Bíróság ezen ítélet 26. pontjában megállapította, hogy az a gazdasági szereplő, amely ilyen követeléseket vásárol, nem teljesít ellenszolgáltatás fejében szolgáltatásnyújtást, és nem végez a hatodik irányelv hatálya alá tartozó gazdasági tevékenységet, amennyiben a szóban forgó követelések névértéke és ára közötti különbség e követeléseknek az engedményezés időpontjában fennálló tényleges gazdasági értékét tükrözi. Ezzel szemben az alapügyben szóban forgó ügylet valamely adóalanynak egy bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállásából származó valamennyi jog és kötelezettség harmadik személy javára ellenérték fejében történő engedményezéséből áll.

- 37 A fenti megfontolásokból következik, hogy az alapügyben szóban forgó ügylet a 2006/112 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) vagy c) pontja alapján héaköteles.
- 38 Ezt követően azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy ezen ügylet a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontjában a „hitelnyújtás[ra] és -közvetítés[re], valamint a hiteleknek a hitelező által történő kezelés[ére]” vonatkozóan előírt adómentesség körébe tartozik-e, meg kell állapítani, hogy – amint a portugál kormány és a Bizottság az észrevételeiben megjegyezte, és amint a főtanácsnok az indítványának 61. pontjában kiemelte – az alapügyben szóban forgó körülmények nyilvánvalóan nem kapcsolódnak „hitelhez”, amely egy tőkének kamatfizetés révén megfelelően díjazott rendelkezésre bocsátásából, vagy valamely dolog vételárának az eladó beleegyezésével, e hitel díjának minősülő kamatfizetésen keresztül történő halasztott kifizetéséből áll (lásd ebben az értelemben: 1996. július 11-i Régie dauphinoise ítélet, C-306/94, EU:C:1996:290, 16–19. pont; 2004. április 29-i EDM ítélet, C-77/01, EU:C:2004:243, 65–70. pont; 2018. október 18-i Volkswagen Financial Services (UK) ítélet, C-153/17, EU:C:2018:845, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból ugyanis egyáltalán nem tűnik ki, hogy az alapügyben szóban forgó ügylet a Starplant terhelő olyan kötelezettséget tartalmazna, hogy fizessen a számára nyújtott hitel díjazására szánt kamatokat.
- 39 Következésképpen, feltételezve azt, hogy ezen ügyletet a kérdést előterjesztő bíróság szolgáltatásnyújtásnak minősíti, az ilyen ügylet nem tartozik a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt adómentesség hatálya alá.
- 40 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit a PNC a Bíróság előtti tárgyaláson állított, figyelemmel a jelen ítélet 33. és 35. pontjában szereplő megfontolásokra, az alapügyben szóban forgó ügylet semmiképpen sem tekinthető „követelésekre” vonatkozó ügyletnek, és ennél fogva nem tartozik a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének d) pontjában a „követelésre [...] vonatkoz[ó], kivéve a követelésbehajtást” ügyletek esetében előírt mentesség alá.
- 41 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben a hitelnyújtásra, hitelközvetítésre vagy hitelkezelésre vonatkozó ügyletek esetében előírt adómentesség nem vonatkozik olyan ügyletre, amely az adóalany esetében a bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállásából származó valamennyi jog és kötelezettség harmadik személy javára ellenérték fejében történő engedményezéséből áll, és amelynek a kifizetését az ezen adóalany számára odaítélt, lefoglalt ingatlanon fennálló jog biztosította.

A költségekről

- 42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben a hitelnyújtásra, hitelközvetítésre vagy hitelkezelésre vonatkozó ügyletek esetében előírt adómentesség nem vonatkozik olyan ügyletre, amely az adóalany esetében a bírósági határozattal elismert követelés behajtására irányuló végrehajtási eljárásban fennálló jogállásából származó valamennyi jog és kötelezettség harmadik személy javára ellenérték fejében történő engedményezéséből áll, és amelynek a kifizetését az ezen adóalany számára odaítélt, lefoglalt ingatlanon fennálló jog biztosította.

Aláírások